

Η ΚΑΛΗ ΚΥΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ:

Ένας χρόνος
+ τρεις μήνες
εθνικοσοσιαλιστικής
μεταναστευτικής
πολιτικής

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από κάθε τίμιο αντιεξουσιαστή. Βασικά δεν είναι φάντασμα, είναι κουβέρτα· για να συνεννοούμαστε, ας την πούμε «η κουβέρτα του συριζαίου». Επειδή ξέρουμε ότι η κουβέρτα είναι ζεστή και η άμυνα συνταρακτικά δύσκολη, από πέρυσι τέτοιο καιρό -για να μην πούμε από το 2009- προσπαθούμε να δώσουμε βασικές αντικουβερτικές συμβουλές. Οι ως τα τώρα συμβουλές μας συνοψίζονται σε ένα μάντρα, που μπορεί κανείς να επαναλαμβάνει από μέσα του όποτε νιώθει την ακατανίκητη παρόρμηση να πάρει μια κουβέρτα και να πάει να τυλίξει κάποιον που πιθανότατα δεν πολυθέλει να τυλιχτεί, αλλά τι να κάνει θα το πει κι αυτό το ποτήρι. Το μάντρα πάει ως εξής:

Τα καπιταλιστικά κράτη επιζητούν τη μετανάστευση.

Τα καπιταλιστικά κράτη μπορούν να ελέγξουν -και ελέγχουν- τη μετανάστευση.

Τα καπιταλιστικά κράτη δεν ενδιαφέρονται για την «ανθρώπινη ζωή».

Τα καπιταλιστικά κράτη ενδιαφέρονται για την δημιουργία της εργατικής δύναμης και τον διακρατικό ανταγωνισμό.

Αυτό· όποτε αντιλαμβανόμαστε πως πάει να μας πιάσει κυβερτομανία, παίρνουμε βαθιά ανάσα και το λέμε από μέσα μας τρεις φορές. Αν έχουμε πρόβλημα να το θυμηθούμε και δεν μπορούμε να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα του (την υπερέκθεση σε ύποπτα αριστεροκρατικά μπλογκ, την προτίμηση προς τις φωτογραφίες αντί προς το κείμενο και άλλα τέτοια), ορίστε ένας χρήσιμος μνημονικός κανόνας:

Όταν πρόκειται για το ζήτημα της μετανάστευσης, ισχύουν τα ακριβώς αντίθετα από τις βασικές παραδοχές του δημόσιου λόγου.

Μόλις το θυμηθείτε και το πείτε από μέσα σας τρεις φορές και περάσει η κρίση, μπορείτε, αν θέλετε, να διαβάσετε και τα όσα ακολουθούν. Είναι άλλη μια προσπάθεια παράθεσης βασικών αντικουβερτικών συμβουλών. Με χρήση της γνωστής μεθόδου, δηλαδή της ταξικής ιστορίας.

Το «μεταναστευτικό ζήτημα» εξελίσσεται ομαλά, ένα χρόνο και τρεις μήνες πριν

Φαίνεται σαν να έχουν περάσει αιώνες, αλλά ήταν μόλις ένα χρόνο και τρεις μήνες πριν. 16 Ιανουαρίου του 2015. Ο θρίαμβος της πρώτης φοράς αριστερά είχε μόλις συντελεστεί. Η νέα εθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση είχε εγκατασταθεί με τα όλα της και το μικρό της κομμάτι που παλιά λεγόταν «Συνασπισμός» διερευνούσε τις μεθόδους με τις οποίες από κολασούζος του κράτους γίνεται κανείς κράτος. Οι άλλοι ήταν ακροδεξιοί της ΝΔ και βαθύ ΠΑΣΟΚ, οπότε ξέρανε.

Εν τω μεταξύ το «μεταναστευτικό ζήτημα» εξελισσόταν κανονικά. Για παράδειγμα, οι μπάτσοι του λιμανιού της Πάτρας είχαν προλάβει να μαζέψουν 60 Σύριους από την 1^η του Γενάρη, προφανώς αφήνοντας άγνωστο αριθμό να μεταβεί στην Ιταλία, αναλόγως του ποιος είχε αναλάβει τα νταραβέρια (τω καιρώ εκείνω, αν θυμάστε, οι άκρες για να φύγει κανείς από τη χώρα ήταν από Πάτρα μεριά).¹ Επίσης, κάτι λιμενόματσοι του ανατολικού Αιγαίου είχαν αθωωθεί πανηγυρικά σε άλλη μια δίκη με κατηγορίες πολλαπλών ανθρωποκτονιών. Βασικά δεν είχαν καν κατηγορηθεί για κάτι. Μπορεί να έσερναν του σκοτωμού τη βάρκα με το λιμενομαπατικό τους για να τη γυρίσουν Τουρκία, μπορεί η βάρκα να αναποδογύρισε, μπορεί να πνίγηκαν καμιά δεκαριά γυναίκες και παιδιά, αλλά βασικά έφταιγε ένας 19χρονος Σύριος, που τον είπαν «καπετάνιο», κι ας ήταν οι λιμενόματσοι που σέρνανε τη βάρκα. Σούμα 145 χρόνια φυλακή και 500.000 ευρώ πρόστιμο για τον 19χρονο Σύριο καπετάνιο που, μέχρι να δικαστεί, είχε προλάβει να γίνει 21χρονος. Τουλάχιστον του αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό της μετεφηβικής ηλικίας (αλήθεια)· άσε που μπορούσε να κάνει και έφεση.²

Εξίσου κανονικά εξελισσόταν το «μεταναστευτικό ζήτημα» και στο διεθνές

πεδίο. Η ιταλική «επιχείρηση Mare Nostrum» (έτσι λέγανε οι Ιταλοί τη Μεσόγειο επί Μουσολίνι, προτού αρχίσουν οι Γερμανοί να πετάνε τον ιταλικό στρατό στον

ισθμό της Κορίνθου) που αναζητούσε «ναυαγούς και σκάφη σε κίνδυνο ακόμη και κοντά στις ακτές της Λιβύης» με κόστος δέκα εκατομμύρια ευρώ το μήνα, είχε λήξει από τον Νοέμβριο του 2014, έπειτα από «πιέσεις ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και πολιτικών».³ Τώρα ήταν Γενάρης και ο Ματέο Ρέντσι, πρωθυπουργός της Ιταλίας, είχε βγάλει φόρα παρτίδα καμιά διακοσαριά πνιγμένους και «δυο χιλιάδες πρόσφυγες» που «κινδύνευαν μεταξύ Λαμπεντούζας και Λιβύης» και τους κούναγε για να τους δούν όλοι. Κατά τη γνώμη του, τα λεφτά που έπαιρνε τόσο καιρό το Ιταλικό κράτος για να κάνει επιχειρήσεις στις ακτές της Λιβύης έπιασαν τόπο, αλλά τώρα, χωρίς Mare Nostrum, η Μεσόγειος είχε τικάρει με ύποπτα φορτηγά καράβια. Μέσα σε καθε καράβι είχε καμιά χιλιάδα πρόσφυγες, όλοι τους στο έλεος των αδίστακτων δουλεμπόρων. Τρανό παράδειγμα της φρίκης, το σαπιόκαραβο «Blue Sky M», που είχε εγκαταλειφθεί από τους δουλέμπορους ακυβέρνητο στις ακτές της Αδριατικής με 769 ανθρώπους στο αμπάρι, ανάμεσά τους παιδιά και νεογέννητα.⁴ «Είπαμε στην Ευρώπη και τη Διεθνή Κοινότητα ότι πρέπει να σταματήσουμε να κοιμόμαστε», δήλωσε ο Ματέο Ρέντσι κουνώντας τους πρόσφυγες. Μετά, πρώτα απέκλεισε το «ενδεχόμενο επέμβασης στη Λιβύη σε σύντομο χρονικό διάστημα» και έπειτα δήλωσε την προθυμία του ιταλικού κράτους «να στελεχωθεί με 5.000 άνδρες μια πολυεθνική δύναμη επέμβασης [στη Λιβύη] την ηγεσία της οποίας προτίθεται να αναλάβει»· με αυτή τη σειρά.⁵ Αντζελίνο Αλφάνο, υπουργός εσωτερικών της Ιταλίας, έριξε λίγους τζιχαντιστές πρόσφυγες στη σούπα. Ο Ματέο ντε Μπέλις, «ερευνητής της Διεθνούς Αμνηστίας» με όνομα υπόπτως ιταλικό, σημείωσε: «Αρκετές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και πολιτικοί ζήτησαν να διακοπεί η Mare Nostrum για να μη λειτουργεί ως κίνητρο διάσχισης. Τώρα που όντως διακόπηκε, πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Υπάρχουν τριακόσιες οικογένειες που ψάχνουν τα παιδιά τους που δεν θα βρεθούν ποτέ».⁶

Λίγες μέρες μετά, η γερμανική κρατική τηλεόραση είχε έτοιμο ένα ντοκιμαντέρ με θέμα το σαπιόκαραβο Blue Sky. Σύμφωνα με τους Γερμανούς μαχόμενους δημοσιογράφους, «το πλήρωμα του σκάφους δεν αποτελούνταν από δολοφόνους, αλλά από επαγγελματίες Σύρους ναυτικούς που χρησιμοποίησαν τις γνώσεις τους για να μεταφέρουν τους επιβάτες και τις δικές τους οικογένειες από τον πόλεμο σε ασφαλές λιμάνι»· χώσε και τεκμηρίωση από τις σχετικές ιταλικές ανακρίσεις. Το ηθικό δίδαγμα από την υπόθεση, σύμφωνα με τους Γερμανούς μαχόμενους δημοσιογράφους ήταν ότι «δείχνει πόσο μακριά πηγαίνουν οι προστάτες των ευρωπαϊκών συνόρων στον προπαγανδιστικό αγώνα κατά της “λαθρομετανάστευσης”».⁷ Το «προστάτες των ευρωπαϊκών συνόρων» και το «λαθρομετανάστευσης», τα λέγαμε ειρωνικά.

Ουραία· αν δεν καταλαβαίνετε, πείτε τρεις φορές το μάντρα:

Τα καπιταλιστικά κράτη επιζητούν τη μετανάστευση.

Τα καπιταλιστικά κράτη μπορούν να ελέγξουν -και ελέγχουν- τη μετανάστευση.

Τα καπιταλιστικά κράτη δεν ενδιαφέρονται για την «ανθρώπινη ζωή».

Τα καπιταλιστικά κράτη ενδιαφέρονται για την δημιουργία της εργατικής δύναμης και τον διακρατικό ανταγωνισμό.

Θα χρειαστεί· γιατί βρισκόμαστε στον Φλεβάρη του 2015. Και το «μεταναστευτικό ζήτημα» εξελισσόταν ομαλά. Ως ροές χρήματος που διανέμονται στο εσωτερικό των καπιταλιστικών κοινωνιών που «προστατεύουν τα ευρωπαϊκά σύνορα». Ως αγώνας στο εσωτερικό και το εξωτερικό για τη διανομή του χρήματος/τη «διαχείριση του προβλήματος»/την άσκηση της «εξωτερικής πολιτικής». Ως τρόπος παρέμβασης στο σφαγείο της Συρίας. Και φυσικά ως πτώματα· που τα κουνάει κανείς στα μούτρα όλων των υπόλοιπων για όλους τους παραπάνω λόγους. Το μεταναστευτικό «ζήτημα» εξελισσόταν ομαλά· ως διαρκής, χρήσιμη, έκτακτη ανάγκη.

Επισκέψεις

Άνω 9 του Δεκέμβρη του 2009. Ο Σουηδός Τόμας Χάμαρμπεργκ, επίτροπος της Ε.Ε. για τα ανθρώπινα δικαιώματα, επισκέπτεται κέντρα κράτησης και ξυνίζει τα μούτρα του. Μετά μας κόψανε τη χρηματοδότηση· και δε μας επιστρέφανε και τους πρόσφυγες να τους φιλανθρωπήσουμε.

Κάτω 9 του Οκτώβρη του 2012. Η Σουηδή Σεσίλια Μάλμστρομ, επίτροπος της Ε.Ε. για τις εσωτερικές υποθέσεις, επιθεωρεί το εμπόρευμα που προέκυψε από τον «Ξένιο Δία» του κυρίου Δένδια, προφανώς ελπίζοντας να μη γίνει καμιά στραβή και βγούνε έξω. Έμεινε πολύ περισσότερο ικανοποιημένη γιατί, όπως βλέπουμε, τώρα επιτρεπόταν ο προαυλισμός.

Θα χρειαστεί· γιατί βρισκόμαστε στον Φλεβάρη του 2015. Στην Ελλάδα, η νέα εθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση μάθαινε κολύμπι. Και αυτοί επίσης ήταν προστάτες των ευρωπαϊκών συνόρων. Και αυτοί επίσης ετοιμάζονταν να πάνε μακριά.

Οι εθνικοσοσιαλιστές το σκέφτονται (στο εσωτερικό)

Ντάξει, τώρα μπορεί να μην το θυμόμαστε καν, γιατί τέτοια είναι η σατανική περιπλοκότητα του κράτους, τότε όμως, ήταν κάπως τρελή φάση. Υπουργός Δημόσιας Τάξης είχε γίνει ένας πασόκος καθηγητής κοινωνιολογίας που τον λέγανε Γιάννη Πανούση. Επίσης είχαμε και «υπουργό μετανάστευσης» για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού κράτους. Η υπουργός μετανάστευσης λεγόταν Τασία Χριστοδουλοπούλου και στην κανονική της ζωή ήταν κάποιου είδους «δικηγόρος ανθρωπίνων δικαιωμάτων», ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.

Μαζί με τα καινούρια υπουργεία, η καινούρια κυβέρνηση λανσάρει καινούριες ιδέες. Το νεοσύστατο «υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής» θα έπαιρνε υπό την ευθύνη του τα Κέντρα Κράτησης Μεταναστών και η ευθύνη της ΕΛ.ΑΣ «θα περιοριζόταν στην εξωτερική φύλαξη των εγκαταστάσεων και όχι στη λειτουργία τους».⁸ Δύο δεδομένα εδώ: πρώτον, «η λειτουργία» των κέντρων κράτησης περιλαμβάνει το φαΐ κάθε μέρα, το καθάρισμα, τον εξοπλισμό, την ιατρική και ψυχολογική υποστήριξη και τέλος πάντων, ό,τι είναι διατεθειμένη να πληρώσει η Ευρωπαϊκή Ένωση· τώρα τελευταία που έχει γίνει της κολάσεως με το θέμα, μέχρι και το Υπουργείο Παιδείας προσπαθεί να χωθεί για να μάθει στα παιδιά των προσφύγων χειρισμό ηλεκτρονικού υπολογιστή. Δεύτερον, η ιδέα του «ανοικτού κέντρου υποδοχής», ήταν το Άγιο Δισκοκόπητρο των ΜΚΟ, των ανθρωπιστών και των λαϊκών συνελεύσεων με κρατικές διασυνδέσεις, από πολύ πριν επικρατήσει ο εθνικοσοσιαλισμός. Πράγματι, αρκεί μια ματιά στα παλιά μας τεύχη για να βρει κανείς συριζαίους κατοίκους, συριζαίους μέλη λαϊκών συνελεύσεων, συριζαίους αντιρατσιστές και γενικά συριζαίους να κυλιούνται στις λάσπες, ήδη από το 2013, προσπαθώντας, για παράδειγμα, να εξασφαλίσουν τον «ανοικτό χαρακτήρα του κέντρου κράτησης της Μόρια»· ανοικτό «με την έννοια να είναι προσβάσιμο σε εθελοντικές οργανώσεις σχετικές με μετανάστες και πρόσφυγες», δηλαδή να τσεπώνουν κάνα φράγκο οι ευαίσθητοι.⁹

Ε, τώρα είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου. Και όπως είπαμε, όποιος πριν ήταν απλά κολαούζος του κράτους, μπορούσε τώρα να αρχίσει να ψάχνεται για το πώς θα γίνει κράτος. Προφανώς η σύσταση του «υπουργείου μεταναστευτικής πολιτικής» ήταν η ενδοκρατική έκφραση της γενικής προσπάθειας των λαϊκών συνελεύσεων, των ΜΚΟ αριστερής ιδιοκτησίας και των λοιπών σκουληκιών της λάσπης να βυζάξουν τα ευρωπαϊκά κονδύλια απευθείας και όχι πια με τη μεσολάβηση των μπάτσων. Αμα τη μετατροπή τους σε κυβέρνηση, όλοι αυτοί οι ανθρωπιστές άρχισαν να αναμασάνε ένα επιχείρημα που αναμασούσαν από παλιά: ότι υπήρχε ένας «νόμος 3907/2011» σύμφωνα με τον οποίο έπρεπε να συμβαίνουν διάφορα θεάρεστα, αλλά η ανάληψη δεξιά τον παραμελούσε συστηματικά. Για παράδειγμα, έπρεπε «οι πρόσφυγες και οι μετανάστες που ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες να παραπέμπονται σε προνοιακές δομές ανοικτού χαρακτήρα».¹⁰ Ή, σύμφωνα με την κυρία Χριστοδουλοπούλου, «η προηγουμένη κυβέρνηση είχε υποσχεθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση 2.500 επιπλέον θέσεις σε δομές φιλοξενίας, αλλά δεν δημιουργήθηκε ούτε μία εφόσον όλα τα κονδύλια κατευθύνθηκαν στα κέντρα κράτησης».¹¹ Και επειδή τις θέσεις σε δομές φιλοξενίας, τη λειτουργία των ανοικτών κέντρων και την ψυχολογική υποστήριξη όποιου έχει ψυχολογικά την αναλαμβάνουν οι συριζαίοι γιατί μόνο αυτοί έχουν διαβάσει Φρόνιτ, καταλαβαίνετε. Οι μπάτσοι, που ως τότε έπαιρναν το φαΐ μέσα από το στόμα των συριζαίων, έκαναν μια προβοκατσιούλα. Έβγαλαν στη φόρα ότι η προοδευτική κυβέρνηση θα άνοιγε τα κέντρα κράτησης. Σε απάντηση οι προοδευτικοί άρχισαν να απειλούν ότι θα αποκαλύψουν το «μεγάλο φαγοπότη» που είχε εξελιχθεί γύρω από τα κέντρα κράτησης από την επάρατο δεξιά.¹² Τελικά τα βρήκαν. Ο ακροδεξιός στρατηγός των μπάτσων, κύριος Γ. Νίτσας, που ξηγή-

θηκε την προβοκάτσια, αποστρατεύθηκε μετ' επαίνων και τη θέση του πήρε κάποια κυρία Ζαχαρούλα Τσιριγώτη που θα διέπρεπε το Καλοκαίρι πρώτα δημιουργώντας και έπειτα λύνοντας «το πρόβλημα στα νησιά».¹³ Για το «μεγάλο φαγοπότη» των δεξιών, τελικά δεν μάθαμε τίποτα, προφανώς γιατί κάπως τα βρήκανε, έστω προσωρινά. Και απ' όλη την ιστορία απέμεινε η κατάληξη του σχετικού άρθρου της «Εφημερίδας των Συντακτών», να μας θυμίζει ποια ακριβώς ήταν η ταμπακίερα: «Τα κοινοτικά κονδύλια είναι πολύ λίγα για να μπαίνουν σε επιλεγμένες τσέπες».¹⁴

Ούτως ή άλλως όμως, η ανακατανομή των κονδυλίων μεταξύ μπάτσων που είχαν διαβάσει Κέλινγκ και μπάτσων που είχαν διαβάσει Φρόνιτ θα έπρεπε να περιμένει. Γιατί για την ώρα δεν υπήρχαν καθόλου κονδύλια. Τα δύο νέα υποψήφια για βύζαγμα ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης που είχαν δημιουργηθεί, υποτίθεται ότι θα έδιναν κάπου δύο δις ευρώ συνολικά για τα επόμενα πέντε χρόνια. Αλλά «η ανακατανομή των κονδυλίων καθυστερούσε» και δεν αναμείνονταν εκταμειώσεις πριν από το 2016».¹⁵

Των εθνικοσοσιαλιστών πονούσε η ψυχή τους. Για παράδειγμα, ο κύριος Παναγιώτης Νίκας, διευθυντής της Υπηρεσίας Πρώτης Υποδοχής του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, ακόμη και παλιότερα ειδοποιούσε τους συριζαίους ανθρωπιστές για τα χρήματα που διεικνύοντο προκειμένου να κάνουν τα ανθρωπιστικά τους, αλλά τα τσίμπησαν όλα οι μπάτσοι.¹⁶ Τώρα, παρά την «πρώτη φορά αριστερά», είχε παραμείνει στη θέση του και -αριστερά στην εξουσία γαρ- μπορούσε να εκφραστεί πιο ελεύθερα, καταγγέλοντας την ευρωπαϊκή αναληψία με κάθε ευκαιρία. Κατά τη γνώμη αυτού του καλοκάγαθου υπάλληλου του υπουργείου των μπάτσων που είχε υπηρετήσει μια χαρά και επί της επάρατου, ήταν λάθος τα κονδύλια «από την ΕΕ και τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο» να προορίζονται μόνο για όσους μετανάστες και πρόσφυγες υποβάλλουν αίτηση ασύλου· πρέπει να προορίζονται για όλους. Γιατί δηλαδή; Να μετράμε μόνο τα μισά κεφάλια; Μαλάκας είμαστε!¹⁷

Όπως καταλαβαίνετε, εδώ ανοίγονταν νέα πεδία μάχης με τους ανάλητους Ευρωπαίους.

Οι εθνικοσοσιαλιστές διεκδικούν (στο εξωτερικό)

Οπότε κάπου υπήρχαν δύο δις, αλλά πώς θα γινόταν η κατανομή; Πόσα οι Έλληνες και πόσα οι Ιταλοί; Ήταν όντως δύο δις; Μήπως μπορούσαν να γίνουν παραπάνω; Πόσα κεφάλια είχε ο καθένας για να υποστηρίξει ψυχολογικά και να τους μάθει κομπιούτερ; Μετρούσαν και οι «μετανάστες» για κεφάλια, ή μόνο οι «πρόσφυγες»; Ναι, αλλά έχω και κάτι μετανάστες με ψυχολογικά, να τ' αφήσω; Οι εθνικοσοσιαλιστές συνέχισαν τις διαπραγματεύσεις από εκεί που είχαν σταματήσει

✚ Χρήση ευρωπαϊκών κονδυλίων

Σεπτέμβρης του 2012. Κλασική χρήση «ευρωπαϊκών κονδυλίων» μετά που ο θαρραλέος κύριος Δένδιας αναδιοργάνωσε τη διαχείριση των μεταναστών εργατών με τον «Ξένιο Δια» και το άνοιγμα 25 κέντρων κράτησης ευρωπαϊκών προδιαγραφών.

Το ελληνικό κράτος και τι πάει να πει «κονδύλια»

Όπως όλες οι ροές χρήματος στην Ε.Ε, έτσι και τα «ευρωπαϊκά κονδύλια για τη μετανάστευση», είναι σχεδιασμένα για να έχουν έναν κυκλικό χαρακτήρα. Δηλαδή, παίρνεις λεφτά για να φτιάξεις δρόμους, πληρώνεις τους Έλληνες εργολάβους, αγοράζεις γερμανικές/γαλλικές/ιταλικές μπουλντόζες σε καθορισμένες αναλογίες, φτιάχνεις δρόμους, κυκλοφορούν τα εμπορεύματα, δουλεύουν οι εργάτες, βγάζουν λεφτά τα αφεντικά, αγοράζουν αυτοκίνητα και να σου τα γερμανικά/γαλλικά/ιταλικά αυτοκίνητα να τρέχουν στους δρόμους σε καθορισμένες αναλογίες. Αυτού του είδους η κυκλικότητα υποτίθεται ότι θα οδηγούσε στη «σύγκλιση» των Ευρωπαϊκών καπιταλισμών, όπου όλοι θα είχαν ευρωπαϊκούς δρόμους και τελικά θα έφτιαχναν και δικά τους αυτοκίνητα. Στην πράξη όμως, ειδικά μετά τη μεγάλη στραβή της γερμανικής ενοποίησης, εκφράστηκε, πρώτα ως τόνωση των γερμανικών εξαγωγών, και έπειτα ως αναβολή της καπιταλιστικής κρίσης για όλους τους υπόλοιπους. Ειδικά στην ελληνική περίπτωση και με έναν διαχρονικό θρίαμβο του δρόμου με λακούβες.

Ταυτόχρονα, κάθε διανομή ευρωπαϊκών κονδυλίων αποτελούσε και διαρκή μάχη. Γιατί «οι υπόλοιποι», προφανώς και δεν ήθελαν να δίνουν πίσω στους Γερμανούς το μερίδιο από τα λεφτά τους που προοριζόταν για τις γερμανικές εταιρείες. Σε απάντηση η «Ε.Ε» είχε διατυπώσει αυστηρούς κανόνες για την «απορρόφηση των κονδυλίων» (κάτι σας λέει αυτό, έ;). Αλλά οι κανόνες είναι για να παραβιάζονται. Και έτσι είναι που η επιδέξια «απορρόφηση των κονδυλίων», δηλαδή η τέχνη του να επιστρέφεις στους Γερμανούς όσο το δυνατόν λιγότερα από τα λεφτά τους χωρίς να τρως χλαπάτσα, έγινε ένα από αυτά που οι Έλληνες λένε «εθνικά θέματα». Και έτσι είναι που γραφόταν το έπος της «ενωμένης Ευρώπης», του «ευρωπαϊκού πολιτισμού» και τα λοιπά και τα λοιπά.²⁰

Στην περίπτωση των «κονδυλίων για τη μετανάστευση», το διακύβευμα, η μεγάλη δουλειά που πρέπει να γίνει, είναι η δημιουργία της παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης. Αυτό το εγχείρημα δεν είναι αστέιο. Όσο ασχολούμαστε με το θέμα -και έχουμε ασχοληθεί πολύ τα τελευταία χρόνια- καταλαβαίνουμε ότι η επιτυχής διαχείριση της μετανάστευσης, η κατά καιρούς επιτυχημένη παραγωγική αξιοποίηση των «εσωτερικών» και «εξωτερικών» μεταναστών εργατών, είναι ίσως το βασικό εγχείρημα των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών κρατών από τη βιομηχανική επανάσταση και μετά, ίσως ο βασικότερος από τους τρόπους διεξαγωγής του παγκόσμιου ταξικού πολέμου.

Αλλά ας μην ξανοιγόμαστε παραπάνω απ' όσο σηκώνει το θέμα μας. Οι πόλεμοι που ξεκίνησαν από το 2001 στη Μέση Ανατολή και την Κεντρική Ασία ήταν δεδομένο ότι θα δημιουργούσαν εκατομμύρια μετανάστες. Και ως γνωστόν, οι μετανάστες είναι εργάτες, άρα ενδιαφέρουν τους πάντες, και φυσικά τους Γερμανούς, αλλά υπό προϋποθέσεις. Πρέπει πρώτα να μετατραπούν σε εργατική δύναμη, δηλαδή να εκπαιδευθούν εντατικά, όχι τόσο στις ειδικές γνώσεις της δουλειάς, όσο στη γενική συνθήκη που στο εξής θα κυβερνά τις ζωές τους. Για λόγους που έχουν αναλυθεί αλλού, η γενική μέθοδος δημιουργίας της εργατικής δύναμης που ακολουθούν τα δυτικά κράτη από τα μέσα της δεκαετίας του '70 και μετά, είναι η παρανομοποίηση και η στρατιωτική διαχείριση των μεταναστών εργατών.²¹

Οπότε η συνθήκη «Δουβλίνο II» που υπογράφηκε το 2003 στη Θεσσαλονίκη, ήταν μια συνθήκη φτιαγμένη για την «υποδοχή» των μεταναστών που είχαν δημιουργηθεί από τη διάλυση της Μέσης Ανατολής, για τη μετατροπή τους σε εργατική δύναμη και για την παραγωγική τους αξιοποίηση. Έστηνε τον συγκεκριμένο διακρατικό καταμερισμό της εργασίας που απαιτούνταν στην Ευρώπη των αρχών του εικοστού πρώτου αιώνα για τη δημιουργία του παρανομοποιημένου μετανάστη εργάτη. Στα πλαίσια της συνθήκης Δουβλίνο II το ελληνικό κράτος ανέλαβε τον ρόλο που γνωρίσαμε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, δηλαδή του μπάτσου. Θα δημιουργούσε φράγμα στη μετανάστευση, θα έστηνε κέντρα κράτησης, θα έκανε το πέρασμα προς την Ευρώπη παράνομο αλλά όχι

οι προηγούμενοι. Μαζί τους είχαν το «ηθικό πλεονέκτημα της αριστεράς», δηλαδή μπορούσαν να λένε διάφορα φασιστικά και όλοι να καταλαβαίνουν το εντελώς ανάποδο.

Για παράδειγμα, «άνοιξαν την Αμυγδαλέζα!» Και καπάκια έκανε και μια διαδήλωση απ' έξω η νεολαία Σύριζα και κάτι άλλοι αλληλέγγυοι βοηθητικοί, με αίτημα να ανοίξει η Αμυγδαλέζα πιο γρήγορα. Βέβαια η Αμυγδαλέζα είχε μέσα 1500 άτομα και οι παράνομοι μετανάστες στην Ελλάδα ήταν 350.000. Βέβαια από την Αμυγδαλέζα θα έβγαιναν όσοι είχαν συμπληρώσει το εξαήμερο αναίτιας φυλάκισης - οι υπόλοιποι θα έμεναν μέσα να το συμπληρώσουν. Βέβαια η Αμυγδαλέζα θα συνέχιζε να λειτουργεί. Αδιάφορα όλα ετούτα! Με κάποιον τρόπο γίνονταν όλα τους εξόχως αριστερά. Εν τω μεταξύ, το άνοιγμα της Αμυγδαλέζας, εκτός από τη διευρυμένη νεολαία Σύριζα, είχε και ακροατήριο εκτός των συνόρων. Ο κύριος Πανούσης, ενώ ανήγγειλε τα χαρμόσινα μαντάτα στο πανελλήνιο, έκανε και μια παράξενη παρατήρηση: «Είμαι περίεργος να δω την αντίδραση των εταιριών μας εάν ανοίξουμε τα σύνορά μας και αφήσουμε να ταξιδέψουν προς τη Δύση 300.000 παράτυποι μετανάστες».¹⁸ Ταυτόχρονα ο κύριος Καμμένος έλεγε το ίδιο πράγμα, μόνο που αντί «παράτυποι μετανάστες», έλεγε «τζιχαντιστές».

Εν τω μεταξύ, η κυρία Χριστοδουλοπούλου έδινε συνεντεύξεις για να καταλάβουμε τις διαφορές της νέας από την παλιά μεταναστευτική πολιτική. Αφού ξεκαθάριζε ότι «τα χρήματα από τα ευρωπαϊκά κονδύλια θα πάνε στην υποδοχή, στις ανοιχτές δομές φιλοξενίας και στην κοινωνική ένταξη», δηλαδή στο τμήμα του ελληνικού κράτους που μόλις είχε μετατραπεί από κολαούζος του κράτους σε κράτος με τα ούλα του, συνέχιζε εξηγώντας τι είναι η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη:

- Έχετε πει το μεταναστευτικό για να επιλυθεί θέλει ευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Υπάρχει;
- Είναι φανερό πως όχι, αλλά μπορούμε να τη διεκδικήσουμε. Η Ευρώπη βολεύεται να κρατάμε έξω τους μετανάστες και η μόνη παραχώρηση που κάνει στο «Δουβλίνο» είναι να μη μας επιστρέφει τους πρόσφυγες γιατί στην Ελλάδα «οι συνθήκες είναι απάνθρωπες και εξευτελιστικές». Εμείς λοιπόν λέμε ότι θα βελτιώσουμε τις συνθήκες, αλλά ζητάμε αλληλεγγύη.¹⁹

Δηλαδή τους «κρατάμε έξω» ή δεν τους κρατάμε; Δηλαδή θέλουμε να μας τους επιστρέφουν ή δεν θέλουμε; Δηλαδή είμαστε σοσιαλιστές ή μήπως τελικά είμαστε εθνικοσοσιαλιστές; Όποιος μπερδεύεται με διατυπώσεις όπως της καλής κυρίας υπουργού, καλά θα κάνει να ξαναπεί από μέσα του το μάντρα.

- Τα καπιταλιστικά κράτη επιζητούν τη μετανάστευση.
- Τα καπιταλιστικά κράτη μπορούν να ελέγξουν -και ελέγχουν- τη μετανάστευση.
- Τα καπιταλιστικά κράτη δεν ενδιαφέρονται για την «ανθρώπινη ζωή».
- Τα καπιταλιστικά κράτη ενδιαφέρονται για την δημιουργία της εργατικής δύναμης και τον διακρατικό ανταγωνισμό.

Μαγικό καθώς είναι, το μάντρα έχει την ιδιότητα να ξεκαθαρίζει διάφορα παράξενα, ακόμη και τον λόγο ενός προσώπου τόσο κολασμένα περίπλοκου όσο η κυρία Χριστοδουλοπούλου, αριστερή, καλή κυρία, «δικηγόρος ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και υπουργός του ελληνικού κράτους. Και να το ξεκαθάρισμα: το ελληνικό κράτος, ήδη από τον Φλεβάρη του 2015, ήταν έτοιμο «να διεκδικήσει». Και επειδή το «διεκδικούμε αλληλεγγύη» είναι προφανώς κάποιος κώδικας καταννητός μόνο στους πιο αφοσιωμένους κουβερτοκουβαλητές και τους πιο κωλοπετωμένους ανθρωπιστές, πρέπει τώρα να δούμε τι σκατά ετοιμαζόταν να διεκδικήσει αυτή η καλή κυρία απ' την κόλαση.

PUSHED BACK

systematic human rights violations against refugees in the Aegean sea and at the greek-turkish land border

Εκθέσεις ανθρωπιστικών οργανώσεων

Ετούτη εδώ είναι έκθεση της γερμανικής ΜΚΟ Pro Asyl με ημερομηνία 2013, αλλά παρόμοιες γράφονται και κυκλοφορούν τουλάχιστον από το 2007. Εμείς τις έχουμε χρησιμοποιήσει κατά κόρον, όχι όμως δίχως να μας γεννιούνται απορίες. Πώς μπορεί κάποιος να πάρει φωτογραφία αυτή τη σκηνή, ειδικά όταν είναι νύχτα και περιλαμβάνεται κερατάς με όπλο; Γιατί αφού παίρνει τη φωτογραφία τη δημοσιεύει; Και η δυσκολότερη από όλες: Γιατί οι ελληνικές ανθρωπιστικές οργανώσεις δεν κάνουν τέτοια;

αδύνατο και θα υποδεχόταν πίσω από την Ευρώπη όσους «παράνομους» μετανάστες εργάτες ολοκλήρωναν την εργασιακή τους θητεία και έπρεπε να γυρίσουν πίσω κακήν κακώς προτού αποκτήσουν ρίζες, για καινούρια αυθαίρετη φυλάκιση, απέλαιση και φτου κι απ' την αρχή (η «επιστροφή» που λέει και η καλή κυρία απ' την κόλαση). Παράλληλα θα χρησιμοποιούσε όσους χρειαζόνταν οι «ανάγκες της ελληνικής οικονομίας». Δηλαδή το ελληνικό κράτος ανέλαβε να κάνει τα ίδια που έκανε και με τους Αλβανούς μετανάστες εργάτες καθόλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, αλλά τώρα με φιλοδοξίες διεθνούς καριέρας.

Στην κατασκευή της, η συνθήκη Δουβλίνου II δεν διέφερε από άλλες «ευρωπαϊκές συνθήκες». Συγκεκριμένες υποχρεώσεις των «κρατών μελών», συγκεκριμένο ύψος «ευρωπαϊκών κονδυλίων» και συγκεκριμένοι κανόνες για την «απορρόφηση των κονδυλίων». Η κυκλικότητα του πράγματος, δηλαδή η ανακύκλωση των «ευρωπαϊκών κονδυλίων», θα εξασφαλιζόταν, εκτός των άλλων, με την συμμετοχή των διεθνών ΜΚΟ και των διεθνών ανθρωπιστών που θα αριθμούσαν στην Ελλάδα με τους γνωστούς στόχους: κουβέρτα, ψυχολογική υποστήριξη και υπομονή μέχρι να αρπάξουμε το μερίδιό μας. Η συμπεριφορά του ελληνικού κράτους υπήρξε η ίδια με πολλές άλλες ανάλογες περιπτώσεις. Να παίρνουμε τα λεφτά και να κοιτάζουμε να κάνουμε όσο το δυνατόν λιγότερα. Επίσης να παίρνουν όσο το δυνατόν περισσότερα από τα λεφτά οι δικοί μας και όσο το δυνατόν λιγότερα οι ξένοι. Αυτή η φωτισμένη στρατηγική εκφράστηκε με υποτίμηση του «ανθρωπιστικού σκέλους» και με έμφαση στο αστυνομικό σκέλος της διαχείρισης των μεταναστών εργατών. Πρώτον γιατί η αστυνομία και ο στρατός είναι η καρδιά του ελληνικού κράτους. Δεύτερον γιατί η αστυνομία και ο στρατός αγοράζουν υποδομές που τους μένουν για πάντα και χρησιμοποιούνται σε πληθώρα περιστάσεων, έστω και αν κατασκευάζονται σε ευρωπαϊκά ναυπηγεία και αυτοκινητοβιομηχανίες. Τρίτον γιατί η αστυνομία και ο στρατός, στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας είναι ελληνικό μονοπώλιο, οπότε μπορούν μια χαρά να τσιμπάνε όλα τα φράγκα και να μη δίνουν λογαριασμό, γιατί ποιος θα την κάνει τη δουλειά; Η frontex;

Αυτή η απόδοση προτεραιότητας στον στρατό και την αστυνομία προσέδωσε στην ελληνική διαχείριση των μεταναστών εργατών τον ειδικό χαρακτήρα που όλοι θαυμάσαμε την τελευταία δεκαετία, με τις «επαναπροωθήσεις» των λιμενόματσων και τους πνιγμένους, με τα «κέντρα κράτησης» σε εγκαταλελειμμένες οικοδομές φίλων της αστυνομίας, με τα τροφεία για διανομή ληγμένων κρεάτων πάλι σε φίλους της αστυνομίας, με τη μαφία που ήταν πάλι φίλοι της αστυνομίας και πάλι λέγοντας. Ταυτόχρονα δημιουργούσε δυσαρεστημένους στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Στο εσωτερικό, όπως έχουμε δει με διάφορες ευκαιρίες, η πανίδα των δυσαρεστημένων ποίκιλλε από ρατσιστές καθηγητές πανεπιστημίου με άκρες στο κράτος, όπως ο κύριος Δημήτρης Χριστόπουλος, μέχρι σακατεμένους ανθρωπιστές ρατσιστικών πεποιθήσεων στη Λέσβο, μέχρι σκέτους ρατσιστές με ληγμένα για πούλημα.²² Όλοι αυτοί οι καλοί άνθρωποι διεκδίκησαν κομμάτι από την πίτα των χρηματοδοτήσεων στήνοντας έναν αγώνα που θα τον έλεγε κανείς εσωτερικού· γκρίνιαζαν, αλλά όλο και κάτι τσιμπούσαν. Και μαζί έστησαν ένα κομμάτι κρατικοποιημένης κοινωνίας, δηλαδή λαϊκών συνελεύσεων, κοινωνικών συνεταιρισμών, υποψηφίων διδακτόρων με ειδίκευση στη φουκωϊκή ανάλυση των κέντρων κράτησης και την ψυχολογική υποστήριξη, που από το 2009 και μετά οργανώθηκε πολιτικά και έγινε κομμάτι του Σύριζα και που από τον Γενάρη του 2015 και μετά ήρθε πολύ κοντά στην κρατική εξουσία. Η καλή κυρία απ' την κόλαση υπήρξε ο πρώτος του υπουργοποιημένος πολιτικός εκπρόσωπος.

Στο εξωτερικό η πανίδα των δυσαρεστημένων ήταν εξίσου πλούσια και με τις δικές της ειδικές δυνατότητες. Οι διεθνείς ανθρωπιστικές οργανώσεις, όπως για παράδειγμα η γερμανική Pro Asyl, τουλάχιστον από το 2007 και μετά, ανακάλυψαν ότι ελάχιστα είχαν να εισπράξουν από την αστυνομική διαχείριση των μεταναστών εργατών αλά ελληνικά. Δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Έστειλαν στην Ελλάδα τους δικούς τους μεταπτυχιακούς ερευνητές, προφανώς χρησιμο-

ποιώντας τις συμφωνίες του Δουβλίνου για να εξασφαλίσουν πρόσβαση σε κέντρα κράτησης και συνεντεύξεις με παρανομοποιημένους μετανάστες. Το αποτέλεσμα ήταν μια σειρά «εκθέσεων» που διέσυραν το ελληνικό κράτος διεθνώς ως «μη ασφαλή χώρα» και απαιτούσαν την ίδρυση «ανεξάρτητων συμβουλευτικών κέντρων», «ειδικών κέντρων φιλοξενίας ανηλίκων» και άλλων χώρων εργασίας για ανθρωπιστές ερευνητές και κοινωνικούς λειτουργούς. Επίσης καλούσαν σε «οικονομική αντιμετώπιση των ανισοτήτων μεταξύ των κρατών μελών», δηλαδή σε ευρωπαϊκή χρηματοδότηση των μελλοντικών χώρων εργασίας τους.²³ Εκτός που ενημερωθήκαμε κι εμείς οι περιθωριακοί για διάφορες φιλάνθρωπες πρακτικές του ελληνικού κράτους για τις οποίες δεν θα ενημερωνόμασταν ούτε στον ύπνο μας, η όλη υπόθεση κατέληξε σε επισκέψεις Ευρωπαϊών Επιτρόπων, σε αρνητικές εκθέσεις και τελικά σε κόψιμο των ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων για την περίοδο 2010-2012. Επίσης στις απαγορεύσεις της «επιστροφής», που τόσο στεναχωρούσαν την καλή κυρία από την κόλαση γιατί χάναμε κεφάλια. Προφανώς αυτοί που «απαγορευόταν να επιστραφούν», έμειναν εκεί που ήταν και τους αναλάμβαναν οι ξένες ΜΚΟ που κάνανε και καλύτερες εκθέσεις. Τα κονδύλια ξαναδιεκδικήθηκαν χάρη στις πιέσεις αριστερών ρατσιστών όπως ο κύριος Χριστόπουλος, και βασικά χάρη στην αποφασιστικότητα του κυρίου Δένδια, που το Καλοκαίρι του 2012 έστησε τον «Ξένιο Δία» για να μαζέψει πελάτες, προανήγγειλε ένα σύστημα εικοσιπέντε κέντρων κράτησης για να τους χώσει μέσα, και θυμήθηκε να εξασφαλίσει και 900 θέσεις σε «προνοιακές δομές ανοικτού χαρακτήρα» για «ευπαθείς ομάδες», δηλαδή έναν ελάχιστο χώρο εργασίας για ανθρωπιστές με άκρες, όπως απαιτούσε ο νόμος 3907/2011.²⁴

Όπως καταλαβαίνουμε δηλαδή, οι «διεκδικήσεις» που προανήγγειλε η καλή κυρία απ' την κόλαση το Φλεβάρη του 2015, δεν ήταν και τόσο πρωτοφανείς. Αν υπήρχε κάτι πρωτοφανές, αυτό ήταν τα νέα καθάρματα που είχαν έρθει στην εξουσία και η ειδικά ανθρωπιστική μορφή του φασισμού που πρέσβευαν. Και φυσικά η διεθνής κατάσταση των διακρατικών ανταγωνισμών. Οι εθνικοσοσιαλιστές ρίχτηκαν με όρεξη στη διεκδίκηση.

Το «μεταναστευτικό ζήτημα» παύει να εξελίσσεται ομαλά. Ένας χρόνος πριν

Η επόμενη σύνοδος του συμβουλίου Υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων της Ε.Ε έλαβε χώρα στα μέσα του Μάρτη του 2015, δηλαδή σε καιρούς ηρωικής διαπραγματεύσεως. Η καλή κυρία απ' την κόλαση παραβρέθηκε μετά χαράς. Μαζί της είχε πάρει πνιγμένους που τους είχαν πνίξει οι Έλληνες λιμενόματσοι - τον νόμο 3907/2011 που είχε εφαρμοστεί πλημμελώς και έπρεπε να ξαναπάρει τα πάνω του με δύομισι χιλιάδες νέες θέσεις για πρόσφυγες με ψυχολογικά και άνεργους συριζαίους κοινωνικούς επιστήμονες - τους τζιχαντιστές του κυρίου Καμμένου - τους 350.000 παράτυπους μετανάστες του κυρίου Πανούση - και τη δήλωση ότι «δεν υπάρχει θέμα μονομερών ενεργειών της Ελλάδας». Οι ομόλογοί της, που προφανώς είναι τα ίδια ακριβώς κουμάσια, την πήραν από τα μούτρα για τις δηλώσεις των άλλων υπουργών περί αμολήματος των τζιχαντιστών και η καλή κυρία απ' την κόλαση επέστρεψε άπραγη. Τουλάχιστον, η φιλική εφημερίδα των Συντακτών μπορούσε να τιτλοφορήσει την όλη υπόθεση με τον εμπνευσμένο τίτλο «Η Χριστοδουλοπούλου στο Δρόμο που Χάραξε ο Βαρουφάκης»· τότε ο Βαρουφάκης ήταν ακόμη ριζοσπαστικοποιημένος και είχαν βγει κι εκείνα τα μπλουζάκια με τη μούρη του.²⁵

Σε απάντηση, η καλή κυρία απ' την κόλαση και οι φίλοι της μπήκαν σε πυρετό προετοιμασιών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όλοι ήξεραν, πρώτον ότι το Καλοκαίρι το μεγάλο εγχείρημα της παραγωγής της παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης θα εμφανιζόταν δριμύτερο. Δεύτερον ότι αυτή η δριμεία εμφάνιση θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως εγχείρημα αρμέγματος. Για παράδειγμα, στις 4 του Απριλίου, η παρουσίαση του βιβλίου του δημοσιογράφου Απ. Φωτιάδη με τίτλο «Εμποροι των Συνόρων: Η Νέα Ευρωπαϊκή Αρχιτεκτονική Επιτήρησης», (που προφανώς με το «εμποροι των συνόρων» δεν εννοούσε τους Έλληνες), είχε παρόντα

ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ: Η ΕΙΣΡΟΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΠΕΡΑΣΤΕ ΚΟΣΜΕ...

Η προσκοπιμένη Ελλάδα μπορεί να μη φαντάζει πια «επίγειος παράδεισος» για τους εξοδιωμένους Ασιάτες και Αφρικανούς, ειδικολοιφει όμως να είναι έλκτραγο αμπέλι - και ουσιαστικά αβοήθητη στην προσπάθεια θαράκτισης των ευρωπαϊκών συνόρων. Εκατοτάδες νεοεισερχόμενοι περνούν καθημερινά τα σύνορα του Έβρου. Έροντας ότι μέσα σε 24 ώρες θα είναι ελεύθεροι να αναζητήσουν την τύχη τους στην πολύπαθη Αθήνα ή αλλού...

Εδώ δεν έχει καρδιοχειρουργό

Είναι Νοέμβρης του 2011 και το ζήτημα είναι «ο Έβρος». Καρδιοχειρουργός ούτε για δείγμα. Μόνο «εξαθλιωμένοι Ασιάτες και Αφρικανοί», «Ελλάδα ξέφραγο αμπέλι» και «πολύπαθη Αθήνα».

όλο τον καλό τον κόσμο, από συριζαίους υπουργούς, όπως ο πολιτισμού Ν. Ξυδάκης, μέχρι δεξιούς ειδικούς των ελληνοτουρκικών, όπως ο Άγγελος Συρίγος. Ακόμα και αν δεν το ήξεραν έως τότε, οι παρόντες μπόρεσαν να ακούσουν τον κύριο Συρίγο να επαινεί το βιβλίο ως «ιστορία εν τω γίνεσθαι». Όσο για το τι διάολο ιστορία ήταν αυτή, ο Συρίγος «προειδοποίησε για το μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα που περιμένει η χώρα μας το καλοκαίρι και το οποίο θα δοκιμάσει τη νέα κυβέρνηση, όπως χαρακτηριστικά είπε».²⁶

Όντως, η νέα κυβέρνηση ήταν έτοιμη για δοκιμή. Ήδη από την 1^η Απριλίου, οι έλληνες δημοσιογράφοι είχαν για μία ακόμη φορά αρχίσει να μας πληροφορούν για την «πλημμύρα Σύρων στα νησιά».²⁷ Στις 5 Απρίλη, ο δημοσιογράφος Γιάννης Παπαδόπουλος της Καθημερινής, ανακάλυψε τον πρώτο «33χρονο καρδιοχειρουργό από τη Συρία».²⁸ Στις 10 του Απρίλη, η κατάσταση είχε ήδη «ξεφύγει από τον έλεγχο» και οι παρομοιώσεις με τα ρευστά είχαν την τιμητική τους: «Έχουμε να κάνουμε με ένα ανθρώπινο ποτάμι, έχουμε πενταπλασιασμό, όχι απλά μια μικρή αύξηση», μας πληροφορούσαν οι αρμόδιοι. Ταυτόχρονα ο Αλέκος Φλαμπουράρης πρότεινε «χορήγηση ταξιδιωτικών εγγράφων στους μετανάστες, ώστε να ταξιδέψουν στην Ευρώπη αν δεν μεταβληθεί η Ευρωπαϊκή στάση», χωρίς να μας λέει ποια ήταν η Ευρωπαϊκή στάση, και η κυρία Χριστοδουλοπούλου ετοιμάστηκε για την επόμενη σύνοδο των υπουργών εσωτερικών τον Ιούνιο, όπου «αφού βρεθούν οι κατάλληλοι χώροι, θα ζητηθούν έκτακτα ευρωπαϊκά κονδύλια για τη χρηματοδότησή τους».²⁹ Προφανώς η λέξη κλειδί εδώ είναι το «έκτακτα» - ελληνικό κράτος ζητούσε παραπάνω χρήματα από όσα είχε ήδη συμφωνήσει - επιζητούσε μονομερώς να ακυρώσει την προηγούμενη συμφωνία. Μάλιστα, αυτή η «επαναδιαπραγμάτευση» - που -δεν-την-είπαν-έτσι δεν είχε ξεκινήσει από τους διεκδικητικούς αριστερούς. Οι «επιστημονικοί συνεργάτες των κέντρων κράτησης» παρέμεναν απλήρωτοι για μήνες, αφού και οι προηγούμενοι φασίστες είχαν αρνηθεί να υπογράψουν με τους Ευρωπαίους. Αν θυμάστε μάλιστα, παρότι δεξιοί του κερατά και οπαδοί της μηδενικής ανοχής, είχαν μυστράρει και αυτοί για κάτι βδομάδες κάτι Σύριους οικογενειάρχες στην πλατεία Συντάγματος.

Τελικά βέβαια, οι δεξιοί αποδείχθηκαν ερασιτέχνες μπροστά στους γνήσιους εθνοκοσμοιαστές, που όσο να 'ναι, όλο και κάτι παραπάνω ξέρανε από έκθεση αναξιοπαθούντων και πλατεία Συντάγματος. Από τις αρχές του Απρίλη, η προσέγγιση που τόσο συνηθίσαμε στους επόμενους μήνες είχε ξεκινήσει: τραγική ανάδειξη του «προβλήματος», μιλιούνια κόσμος παντού επειδή τους είχαν μαζέψει οι μπάτσοι και δεν τους αφήναν να κουνηθούν, πιπίλισμα του πόσο καλοί και πόσο καρδιοχειρουργοί είναι οι πρόσφυγες, πόσο αγαπησιάρηδες είναι οι Έλληνες μπάτσοι, χερσαίοι και θαλάσσιοι, και πόσο αγαπάει ο ελληνικός λαός, τόσο τους πρόσφυγες όσο και τους μπάτσους - όλα αυτά τη στιγμή που ετοιμάζονταν τα πρώτα πογκρόμ. Κάθε επαφή με το παρελθόν, κάθε επαφή με την πραγματικότητα, κάθε επαφή με την αυτογνωσία πήγε περίπατο. Η κουβέρτα ήδη πλωνάνταν απειλητική πάνω απ' τα κεφάλια μας.

Το τελευταίο συστατικό της υπόθεσης εμφανίστηκε γύρω στις 10 Μαΐου (παρακαλούμε επαληθεύσατε με τη μάρα της γνώσης). Ήταν βέβαια η «Ειδομένη». Αυτό το πρωτάκουστο έως τότε τοπωνύμιο, εμφανίστηκε ξαφνικά ως «βασικό πέρασμα του βαλκανικού διαδρόμου που χρησιμοποιούν οι δουλέμποροι».³⁰ Καείς δεν πρόλαβε να αναρωτηθεί πώς και είκοσι χρόνια τώρα δεν το είχαμε ματαξανακούσει. Κι όμως, ήδη στις 22 του Μάη, οι ανάλητροι ψευδομπάτσοι της ψευδοΜακεδονίας γύρισαν πίσω πρόσφυγες που είχαν ανακαλύψει μέσα σε ένα τραίνο να προσπαθούν να φτάσουν στη Γερμανία. Όπως μάθαμε με αυτή την ευκαιρία, ήδη στην Ειδομένη δραστηριοποιούνταν ένα κλιμάκιο των «Γιατρών του Κόσμου».³¹ Όσο για το πώς οι «πρόσφυγες» και οι «Γιατροί του Κόσμου» είχαν ανακαλύψει αυτό το χωριό που πριν δεν το ήξερε κανένας, αυτό θα το μαθαίναμε

μήνες αργότερα, όταν κάποια στιγμή οι Έλληνες υπουργοί άρχισαν να απειλούν τους «εταίρους» ότι «τα ελληνικά σύνορα έχουν μήκος 2.000 χιλιόμετρα και οι μετανάστες θα μπορούσαν να φύγουν από οπουδήποτε». Δηλαδή στην Ειδομένη τους έχουμε μαζέψει εμείς και αν δεν προσέξετε θα τους αμολήσουμε.

Τα υπόλοιπα τα ξέρουμε.

Σούμα και τέλος (τι να κάνουμε)

Στις 27 Φεβρουαρίου του 2016 είχαμε κανονίσει να ανεβούμε στη Θεσσαλονίκη, ως μέλη της συνέλευσης αυτονομιστικής αντιτάξης. Σκοπός μας ήταν η διεξαγωγή της εκδήλωσης «Τουρκία-Συρία: Τα Συμφέροντα, οι Λογαριασμοί και η Εμπλοκή του Ελληνικού Κράτους». Η γεωγραφία της χώρας είναι τέτοια που όποιος θέλει να πάει από την Αθήνα στη Θεσσαλονίκη πρέπει πρώτα να περάσει από τα Τέμπη. Αλλά τα Τέμπη ήταν πιασμένα. Οι σύντροφοι που κόλλησαν εκεί για μερικές ώρες προτού ανακαλύψουν τις κατάλληλες παρακάμψεις, είχαν την ευκαιρία να δουν ένα καλό κομμάτι του θεάματος των συνόρων. Οι μπάτσοι είχαν αναγκάσει περίπου 50 μετανάστες να κλείσουν τα Τέμπη και τους προσέχανε να μη φύγουν από το δρόμο. Οι μετανάστες είχαν μαζί γυναίκες, παιδιά και καρδιοχειρουργούς. Η όλη σκηνή καταγραφόταν από ένα σμάρι δημοσιογράφων. Χωρίς συνοδευτική ανησυχητική μουσική και βλαμμένο με μικρόφωνο να χειρονομεί γκρο πλαν, το θέαμα ήταν κάπως γελοίο - ταυτόχρονα όμως έδινε μια καλή ιδέα της ελληνικής στρατηγικής σχετικά με το «μεταναστευτικό ζήτημα».

Αυτό που το ελληνικό κράτος και οι υπάλληλοί του αποκαλούν «μεταναστευτικό ζήτημα» είναι στην πραγματικότητα η διαδικασία δημιουργίας της παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης. Από το 2003 και μετά, αυτή η διαδικασία διεξαγόταν μέσω ενός καθορισμένου διακρατικού καταμερισμού της εργασίας μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το ελληνικό κράτος είχε αναλάβει τον ρόλο του μπάτσου και του δεσμοφύλακα και η αμοιβή του είχε κανονιστεί αναλόγως των υπηρεσιών. Η διανομή των αμοιβών στους μπάτσους και τους ανθρωπιστές της ελληνικής κοινωνίας είχε επίσης κανονιστεί με τον γνωστό τρόπο που κανονίζονται τέτοια πράγματα στην Ελλάδα. Το 2015 το ελληνικό κράτος θεώρησε ότι η συγκυρία ήταν καλή για μια αναδιαπραγμάτευση των υποχρεώσεων και των αμοιβών.

Πράγματι, η συγκυρία ήταν ό,τι έπρεπε. Από τη μια η εξέλιξη του πολέμου στη Συρία οδηγούσε κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του να αναζητεί ευκαιρίες ανάμιξης στη Μέση Ανατολή, χώρια που ήταν ταμάμ για να γίνει το θέμα πρώτη είδηση. Από την άλλη, οι διαλυτικές τάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η διασταύρωσή τους με τον συριακό εμφύλιο, θα έδιναν στο ελληνικό κράτος την ευκαιρία να χωθεί σε μια μάχη με πολλούς παίκτες καθένας από τους οποίους είχε διαφορετικά αντιτιθέμενα συμφέροντα, άρα ευκαιρία για συμμαχίες και διεκδικήσεις. Το ελληνικό κράτος, από το Καλοκαίρι του 2015 και μετά, αρνήθηκε να παίξει τον ρόλο που είχε έως τότε αναλάβει στη διαδικασία δημιουργίας της παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης. Οι δικαιολογίες ήταν πολλές. Γιατί είναι απάνθρωπο - γιατί είμαστε αριστεροί - γιατί μας πιέζει η νεολαία Σύριζα και οι βοηθητικοί της - γιατί η ελληνική κοινωνία πονάει όποτε βλέπει πρόσφυγα. Η αιτία ήταν μία: γιατί η συγκυρία ήταν ευνοϊκή και το ζήτημα αρκετά γενικό ώστε να μπορεί να μπει χέρι σε διάφορα.

Από το Καλοκαίρι του 2015 και μετά το ελληνικό κράτος έστησε ένα «θέαμα των συνόρων» άνευ προηγούμενου. Πρώτα αρνούμενο να αφήσει τους «πρόσφυγες» να φύγουν από τα νησιά. Έπειτα συσσωρεύοντάς τους κατά μήκος ενός στενού διαδρόμου γης που ξεκινούσε από τον Πειραιά και κατέληγε σε μια μικρή πόλη που κανείς δεν είχε ξανακούσει το όνομά της και λεγόταν Ειδομένη. Παράλ-

+ Η ώρα της γιαγιάς

Ομολογουμένως, έως πρόσφατα είχαμε εσφαλμένη ιδέα για τη «γιαγιά» που ξεπετάγεται με κάθε ευκαιρία στα μήντια. Ξέρετε, που πότε τη ληστεύουν οι Αλβανοί, πότε ταΐζει μελλοντικούς καρδιοχειρουργούς, πότε την περνάνε οι χρυσαυγίτες απέναντι στο δρόμο, πότε θέλει νόμπελ...

Που λέτε, εμείς έως πρόσφατα νομίζαμε ότι αυτή η γιαγιά ήταν μία· απορούσαμε κιόλας πώς διάολο τα προλαβαίνει όλα. Ευτυχώς δηλαδή που βγήκε αυτή η φωτογραφία στη φόρα και μάθαμε ότι οι γιαγιάδες είναι τουλάχιστον τρεις!

ληλα, εκτός από τις εικόνες πανικού και «δεν χωράμε» το ελληνικό κράτος κανόνιζε η διαδικασία να έχει το απαραίτητο ποσοστό νεκρών και πνιγμένων, με τις μεθόδους που έχει αναπτύξει εδώ και εικοσιπέντε περίπου χρόνια. Διάφοροι πήραν φωτογραφίες. Διάφοροι ανέλυσαν. Διάφοροι έκλαψαν. Διάφοροι σχεδίασαν. Διάφοροι πέθαναν. Με εργαλείο αυτό το θέαμα των συνόρων, το ελληνικό κράτος κανόνιζε μια γκάμα ζητημάτων με εύρος αντάξιο του «ζητήματος», από τις διανομές των «ευρωπαϊκών επιδοτήσεων» στο εσωτερικό του, μέχρι τη δραστηριοποίηση του ελληνικού στρατού στα αποστρατιωτικοποιημένα Δωδεκάνησα και από την επιτήρηση του Αιγαίου μέχρι τη συμμετοχή του στη διάλυση της Συρίας.³² Αν μη τι άλλο, μέχρι και ο πρόεδρος Ομπάμα έμαθε ότι υπάρχει η Ειδομένη.

Καθώς γράφονται αυτές οι γραμμές, η όλη διαδικασία βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη. Το ελληνικό κράτος προσπαθεί με κάθε τρόπο να μην χαρακτηρίσει την Τουρκία «ασφαλή χώρα». Αφενός γιατί πρόκειται περί του προαιώνιου εχθρού και σιγά μην πούμε καλή κουβέντα· αφεντέρου γιατί τυχόν χαρακτηρισμός της Τουρκίας ως «ασφαλούς» θα μειώσει τα κεφάλια που θα βρίσκονται στη δικαιοδοσία των Ελλήνων ανθρωπιστών. Τα προβλήματα των ανθρωπιστών βουλευτών είναι ανάλογα: κατά βάση ο χρόνος που προς το παρόν προβλέπεται για την εξέταση των αιτημάτων ασύλου (14 ημέρες) τους φαίνεται λίγος και «θα πρέπει τουλάχιστον να διπλασιασθεί», προφανώς διπλασιάζοντας και τα κεφάλια που θα βρίσκονται ανά πάσα στιγμή στην αρμοδιότητα των ανθρωπιστών.³³ Οι εθνικιστές τσακώνονται με τους σοσιαλιστές για το ποιος θα διανέμει στους φίλους του τα κονδύλια για την «τροφοδοσία των Hot Sports» (προς το παρόν νικητής είναι το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, που θα αναθέτει δουλειές δίχως διαγωνισμό).³⁴ Ο δημοκρατικός Δήμος Πύργου και ο φιλόanthropos Δήμος Αμφιλοχίας είναι «έτοιμοι να παράσχουν ανθρωπιστική βοήθεια στους πρόσφυγες».³⁵ Μαζί τους, κάθε δήμος και κοινότητα στην Ελλάδα θα διεκδικήσει το δικό του «κέντρο φιλοξενίας». Το βάθος της ελληνικής καρδιάς είναι απύθμενο.

Φυσικά, στους μήνες που θα ακολουθήσουν, όλα θα συνεχίζονται. Μαζί με τον πόλεμο της Συρίας, τη διάλυση της Μέσης Ανατολής και τις διαλυτικές τάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όσο για το θέμα της κουβέρτας του Συριζαίου, θα επαναλάβουμε κάτι που είχαμε πει εφτά χρόνια πριν, τότε που οι καιροί ήταν πολύ πιο αθώοι και τα λέγαμε όλα πολύ με το μαλακό.

Ο βασικός λόγος που ο ανθρωπισμός φαντάζει δελεαστικός είναι συναισθηματικός - ψυχολογικός. Η αντίληψη του μετανάστη εργάτη σαν κάτι άλλο από εμάς, μπορεί να είναι απίστευτα καθησυχαστική. Γιατί ενώ στο πρόσωπό του εγγράφεται η μοίρα των εργατών στον καπιταλισμό, οι φιλόanthropoi, καταφεύγοντας στο πεδίο της ηθικής, διατηρούν για τον εαυτό τους την πολυτέλεια να παριστάνουν πως τίποτα από αυτή τη μοίρα δεν τους αφορά με υλικό τρόπο. Οι κάθε είδους παροχές του είδους κουβέρτες, παιχνίδια που τα παιδιά μας δεν θέλουν κλπ, είναι από ελάχιστα έως μέτρια (και πάντως εξαιρετικά βραχυπρόθεσμα) χρήσιμες. Η εκμάθηση των ελληνικών, ως εξαίρεση, μπορεί να είναι πολύτιμη και μακροπρόθεσμα χρήσιμη. Σε κάθε περίπτωση πάντως, τέτοιες παροχές αποδεικνύονται πολύ περισσότερο πολύτιμες για εκείνους που τις παρέχουν απ' ό,τι για εκείνους που τις δέχονται. Είναι συναισθηματικά πολύτιμες. Δηλώνουν την απόσταση μεταξύ των δύο καταστάσεων και την πεποίθηση ότι ποτέ η μία δεν θα προσεγγίσει την άλλη.

Αυτός είναι ο ανθρωπισμός σήμερα, πολύ λιγότερο πεποίθηση και πολύ περισσότερο κοινωνική λειτουργία. (...) έχει προσφέρει πολλά αυτή η λειτουργία ώστε σήμερα, είκοσι χρόνια μετά την είσοδο των πρώτων μεταναστών, οι ντόπιοι εργάτες να παραμένουν ξένοι με το πολυεθνικό τους κομμάτι, έχει προσφέρει πολλά ώστε τα αφεντικά να παίζουν δίχως αντίπαλο.³⁶

Μιας και τα λέμε έτσι ήπια, θα θέλαμε να προσθέσουμε και κάτι στον ίδιο τόνο. Εμείς -και το λέμε αυτό το «εμείς» με την ευρύτερη δυνατή έννοια- δεν είμαστε εθελοντές, ανθρωπιστές, φιλόanthropoi και άλλα τέτοια συγκινητικά. Εμείς είμαστε εργατική τάξη, αλλά και πλάσματα της μητρόπολης, του δρόμου και της πλατείας, εχθροί της εκκλησίας και των αφεντικών, των πάσης φύσεως τελετών και του σαλονιού της μάνας μας. Τα βάζουμε με τους μπάτσους και τους φασίστες, όχι λόγω ηθικών

Ο Γερμανός ποιητής απολύεται και γνωρίζει κάποιον με ένστικτο

Ο Γιάννης Ποπτραντόφ, ο Γερμανός ποιητής που ενίοτε κυκλοφορεί σε μετάφραση της ομάδας Τεφλόν, απολύθηκε από τη θρυλική αποθήκη παπουτσιών με ζούλα σύνδεση στο e-bay. Ακριβέστερα:

α. Δεν είναι Γερμανός· όπως είπε στην ταβερνιάρισα που αρνούσαν να του σερβίρει μπιζελόσουπα, μόλις έκανε αίτηση πολιτογράφησης στη Γερμανία - pending.

β. Δεν απολύθηκε· απλά του εγγυήθηκαν ότι δεν θα του ανανεώσουν τη σύμβαση, δηλαδή κλωτσιά σε τρεις μήνες.

Από εκεί και μετά:

Μετά πηγαίνω στ' αποδυτήρια. Ανοίγω το ντουλάπι και ρίχνω όλα τα ρούχα της δουλειάς σε μια σακούλα. Παπούτσια. Μπλούζες. Πουλόβερ. Σακάκια. Σκουφιά. Δεν αφήνω τίποτα. Ύστερα κρεμάω τη σακούλα στην πλάτη και βγαίνω έξω.

Στο τέλος του τετραγώνου βλέπω έναν γέρο / με τρύπια παπούτσια να ψαρεύει γυάλινα / μπουκάλια από έναν σκουπιδοτενεκέ. / Τείνω τη σακούλα προς το μέρος του. / «Ελα φίλε. Αυτά είναι για σένα». / Πάιρνει τη σακούλα και κοιτάζει το περιεχόμενό της. / Μετά κοιτάζει εμένα και ύστερα τη σακούλα. / «Με κοροϊδεύεις;», λέει. / «Όχι, μιλάω σοβαρά. Παρ' τη». / «Γράφει στο κούτελό μου φτωχομπινές;» / «Όχι. Σίγουρα όχι, αλλά...» / «Λοιπόν;» / «Ελα, ας κάνουμε τουλάχιστον ένα τσιγάρο», / λέω εγώ. / «Μόνο αν μου δώσεις ένα». / «Κανένα πρόβλημα».

Βγάζω το πακέτο και φουμάrouμε, / ενώ ο ήλιος δύει. / «Απ' ό,τι φαίνεται θα χρειαστείς γιατρό», / λέει μετά από λίγο. / «Όντως. Πού το κατάλαβες;» / «Από ένστικτο». / «Θέλω να πάρω αναρρωτική άδεια / για τους επόμενους τρεις μήνες». / «Αυτός εδώ θα στη γράψει χαλαρά». / Μου δίνει μια επαγγελματική κάρτα. / Ο αέρας μυρίζει μους σοκολάτα.

[Jannis Poptrandov, Η Ευρώπη μυρίζει Τελεσιότητα, Τεφλόν, 2016].

Για την ίδια γνώμη με πολύ περισσότερα λόγια, «Η Ταξική Γοητεία του Πρόσφυγα», Antifa #48, 10/2015.

επιλογών, αλλά λόγω πολιτισμικής ένταξης και ταξικής προέλευσης, ακριβώς δηλαδή γιατί είμαστε πλάσματα της μητρόπολης, του δρόμου και της πλατείας. Αυτή μας η φύση είναι η δύναμη και η αδυναμία μας και με αυτή τη φύση για οδηγό θα πρέπει να καταστρώνουμε τα σχέδιά μας, όποτε είμαστε ικανοί για τέτοιο πράγμα.

Για παράδειγμα, είναι γεγονός ότι τα όσα γράφονται σε αυτό το περιοδικό για το ζήτημα «μετανάστες» και «κέντρα κράτησης» μπορούν να κατηγορηθούν έως και για αναισθησία. Πράγματι, συνήθως είναι κείμενα, θέσεις και αναλύσεις που περιγράφουν την κρατική αντίληψη των πραγμάτων. Και ξέρουμε καλά ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι να βλέπει κανείς τα πράγματα. Το ξέρουμε ότι τα σχέδια που περιγράφουμε έχουν πίσω τους νεκρούς και κατεστραμμένες ζωές. Το ξέρουμε ότι τα ερωτήματα του είδους «και τώρα τι κάνουμε», «να τους πάμε ή να μην τους πάμε παπούτσια» κλπ πολλές φορές προβάλλουν με τρόπο επιτακτικό. Είναι γι' αυτό που ασχολούμαστε με την περιγραφή των κρατικών σχεδίων. Πρώτα γιατί η αποκρυπτογράφηση τους, όσο είναι δύσκολη, άλλο τόσο είναι αναγκαία και κανείς άλλος δεν θα την κάνει για λογαριασμό μας. Δεύτερον γιατί θέλουμε να καταδείξουμε το εύρος αυτών των σχεδίων και την καθολική τους αποδοχή από κάθε κρατικό υπάλληλο, από τους υπουργούς μέχρι τους πιο πονηρεμένους άμισθους ανθρωπιστές (που γρήγορα γίνονται έμμισθοι). Τρίτον γιατί θέλουμε να γίνει αντιληπτή η γραμμή πέρα από την οποία αρχίζει το κράτος και τα σχέδια του και να ξέρουμε όλοι ότι δεν είναι όλα τα «τι να κάνουμε» ίδια - ορισμένα από αυτά υποβάλλονται από το κράτος, που εκτός από κονδύλια ζητάει και συναίνεση και συνενοχή και τζάμπα εργασία για να τροφοδοτήσει τα σχέδιά του.

Έχοντας αρχίσει να υποσιάζονται κανείς τα κρατικά σχέδια μπορεί να αρχίσει να αναρωτιέται: ποιες είναι οι γραμμές σκέψης και δράσης που από τη μια ταιριάζουν με την ιδιαίτερη φύση μας και από την άλλη βρίσκονται έξω από τα κρατικά σχέδια; Η σύγκρουση με τους φασίστες στο δρόμο και στις πλατείες είναι μία τέτοια γραμμή. Η προπαγάνδα ενάντια στα κέντρα κράτησης είναι μία άλλη. Η αναζήτηση τρόπων παρακώλυσης της λειτουργίας των κέντρων κράτησης είναι μία τρίτη. Η αναζήτηση τρόπων παρακώλυσης της ροής των κονδυλίων είναι μία τέταρτη. Η κατάδειξη ακόμη και της πιο «φιλόανθρωπης» εργασίας εντός των κέντρων κράτησης ως αυτό που είναι (δηλαδή τμήμα της κοινωνικά αναγκαίας εργασίας για τη δημιουργία του παρανομοποιημένου μετανάστη εργάτη), είναι μία πέμπτη. Η κουβέρτα του συριζαίου δεν περιλαμβάνεται σε καμία από τις παραπάνω επιλογές.

Αυτά. Εν τω μεταξύ τα αφεντικά συνεχίζουν να παίζουν δίχως αντίπαλο. Η αμχανία και η κουβέρτα του συριζαίου πλανιούνται πάνω από τα κεφάλια μας. Όποτε πάνε να σας πλακώσουν, μην ξεχάσετε να πείτε από μέσα σας το μάντρα:

Τα καπιταλιστικά κράτη επιζητούν τη μετανάστευση.
Τα καπιταλιστικά κράτη μπορούν να ελέγξουν -και ελέγχουν- τη μετανάστευση.
Τα καπιταλιστικά κράτη δεν ενδιαφέρονται για την «ανθρώπινη ζωή».
Τα καπιταλιστικά κράτη ενδιαφέρονται για την δημιουργία της εργατικής δύναμης και τον διακρατικό ανταγωνισμό.

Βοηθάει κάπως.

1. «Παράνομοι Μετανάστες Παρίσταναν τους Τουρίστες», *Καθημερινή*, 10/1/2015.
2. Λίνα Γιάνναρου, «145 Έτη Φυλάκισης σε Σύρο για Φαρμακονήσι», *Καθημερινή*, 7/2/2015.
3. «Επικρίσεις Ε.Ε. για Ανεπάρκεια στη Διάσωση», *Καθημερινή*, 13/2/2015.
4. «Αμπάρια Πλοίων Γεμάτα Ανθρώπους», *Καθημερινή*, 11/1/2015.
5. «Ο Φονικός Διάπλους της Μεσογείου», *Καθημερινή*, 17/2/2015.
6. «ISIS στην Ευρώπη μέσω Λαμπεντούζα», *Καθημερινή*, 19/2/2015.
7. «Η Frontex δείχνει τώρα τους Διακινητές», *Καθημερινή*, 25/2/2015.
8. Γιάννης Σουλιώτης, «Σε "Ανοιχτές Φιλοξενίας" θα Μετατραπούν τα Κέντρα Κράτησης», *Καθημερινή*, 10/2/2015.
9. «"Θα το Λειτουργεί η Αστυνομία Μόνο;" Η Καούρα των ΜΚΟ για το Στρατόπεδο Συγκέντρωσης στη Λέσβο», *Antifa #43*, 10/2014.
10. Δ. Αγγελίδης, «Μετ' Εμποδίων Υποδοχή Ανηλίκων Μεταναστών», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 4/2/2015.

11. Τάνια Γεωργιοπούλου, «315 Αποχωρήσεις από τα Κέντρα Κράτησης», *Καθημερινή*, 25/2/2015.
12. «"Ανοιχτά" Κέντρα Κράτησης: Ακολουθα το Χρήμα και θα Καταλάβεις (Ακόμα να το Καταλάβεις)», *Antifa #46*, 5/2015.
13. Σχετικά με την κυρία Τσιριγώτη, «Φουρτούνες στο Αιγαίο; Χαρά οι Καπετάνιοι», *Antifa #48*, 10/2015.
14. Κ. Τσαλδάρης, «Και Αξιωματικοί της ΕΛΑΣ στο μεγάλο φαγοπότι;», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 14/3/2015.
15. Δ. Αγγελίδης, «Μετ' Εμποδίων Υποδοχή Ανηλίκων...», όπ. πριν.
16. Αυτός είχε ειδοποιήσει τους καλούς ανθρώπους του «Χωριό όλοι μαζί» το 2013. Δες «"Θα το Λειτουργεί η Αστυνομία Μόνο;" Η Καούρα των ΜΚΟ...», όπ. πριν.
17. Δ. Αγγελίδης, «Μετ' Εμποδίων Υποδοχή Ανηλίκων...», όπ. πριν.
18. «Την Τρίτη Ανοίγουν οι Πύλες Εξόδου της Αμυδαλέζας», *Καθημερινή*, 19/2/2015.
19. Τάνια Γεωργιοπούλου, «Όλα τα Κονδύλια σε Υποδοχή, Φιλοξενία, Ένταξη», *Καθημερινή*, 22/2/2015.
20. Για επιπλέον λεπτομέρειες αυτής της χουχουλιάρικης γνώμης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, δείτε το «Η Κύπρος στην Ε.Ε: Μια Εξαιρετικά Σύντομη Ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης», *Antifa #36*, 4/2013.
21. Σχετικά με αυτή την παλαβή θεωρία, που άμα βρείτε καλύτερη να μας τρυπήσετε τη μύτη, μπορεί να δει κανείς το Αυτόνομες Ομάδες από την Αθήνα, *Σχεδόν Αόρατοι: Η Παρανομοποίηση της Εργασίας ως Κρατική Στρατηγική για τη Μετανάστευση*, Β' Έκδοση, *Antifa Scripta*, Δεκέμβριος 2013.
22. Για τον κύριο Χριστόπουλο, «Το Οργανωμένο Κράτος: Κέντρα Κράτησης, Ευρωπαϊκές Χρηματοδοτήσεις, Θέσεις Εργασίας», *Antifa #33*, 10/2012. Για ανθρωπιστές ρατσιστές στη Λέσβο, «"Θα το Λειτουργεί η Αστυνομία Μόνο;" Η Καούρα των ΜΚΟ...», όπ. πριν. Για ρατσιστές με ληγμένα για πούλημα, «Το Κράτος μας Κλέβει τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης: Έκτακτη Ανάγκη στις Μακρινές Σάπες», *antifascripta.net > Βιβλιοθήκη > Τεκμηρίωση*, 12/2012.
23. Δες Pro Asyl, *the Truth May be Bitter but it Must be Told: The Situation of the Refugees in the Aegean and the Practices of the Greek Coast Guard*, 2007, ειδικά σελ. 8 όπου περιγράφονται τα «αιτήματα» της οργάνωσης. Για άλλες σχετικές έρευνες της περιόδου 2007-2009 με πανομοιότυπα συμπεράσματα, Human Rights Watch, *Stuck in a Revolving Door: Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union*, 2008. Επίσης Human Rights Watch, *Left to Survive: Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece*, 2008. Επίσης Pro Asyl, *Pushed Back: Systematic Human Rights Violations Against refugees in the Aegean Sea and at the Greek-Turkish Land Border*, 2013.
24. Για την αναζωογόνηση της ελληνικής απορροφητικότητας το Καλοκαίρι του 2012, δες «Το Οργανωμένο Κράτος: Κέντρα Κράτησης, Ευρωπαϊκές Χρηματοδοτήσεις, Θέσεις Εργασίας», *Antifa #33*, 10/2012.
25. Κ. Μοσχονάς, «Η Χριστοδουλοπούλου στο Δρόμο που Χάραξε ο Βαρουφάκης», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 13/3/2015.
26. Μ. Τσιμιτάκης, «Απ. Φωτιάδης: Frontex και Ευρωπαϊκά Σύννορα», *Καθημερινή*, 4/4/2015.
27. Γ. Σουλιώτης, «Μυτιλήνη... όπως Λαμπεντούζα», *Καθημερινή*, 1/4/2015.
28. Γ. Παπαδόπουλος, «Τα Φτηνά Περάσματα του Αιγαίου», *Καθημερινή*, 5/4/2015.
29. Ανθρώπινα ποτάμια και Φλαμπουράρης στο Γ. Σουλιώτης, «Εκρηκτική η κατάσταση στο Αιγαίο», *Καθημερινή*, 10/4/2015. Καλή κυρία που ετοιμάζεται για έκτακτη χρηματοδότηση στο Γ. Παπαδόπουλος & Γ. Σουλιώτης, «Σκηνές σε Παλαιά Στρατόπεδα και Ναύλωση Πλοίων», *Καθημερινή*, 10/4/2015.
30. Σταύρος Τζίμας, «Οι Βαλκανικοί Δρόμοι των Προσφύγων», *Καθημερινή*, 10/5/2015.
31. Γ. Σουλιώτης, «Διπλωματικό Θρίλερ για το τραίνο της Ντροπής», *Καθημερινή*, 22/5/2015.
32. Για το Αιγαίο και τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό από τη μεριά του «μεταναστευτικού ζητήματος», δείτε το «Πώς Χάνουμε το Νόμπελ Ειρήνης Μέσα από τα Χέρια μας (Εντάξει όμως, Διεκδικούμε Πεντέσι Άλλα)», *Antifa #50*, 2/2016.
33. «Αμφισβητήσεις στον Σύριζα», *Καθημερινή*, 1/4/2016.
34. «Ερώτηση τριών Βουλευτών Σύριζα για την τροφοδοσία των Hotspots», *Καθημερινή*, 1/4/2016.
35. «Κέντρο αποκατάστασης στην Αμφιλοχία μπορεί να φιλοξενήσει Πρόσφυγες», *Καθημερινή*, 1/4/2016. Κρατήστε πεινή μας κι είναι πρωταπριλιάτικο.
36. Αυτόνομες Ομάδες από την Αθήνα, *Σχεδόν Αόρατοι: Η Παρανομοποίηση της Εργασίας ως Κρατική Στρατηγική για τη Μετανάστευση*, Β' Έκδοση, *Antifa Scripta*, Δεκέμβριος 2013, σελ. 117.